

לא בוכים על שרמלטה

ונותנת בשבילו כל פרוטה, ולפעמים פשוט לא התייחסה אליו. מזל שהיו שכנות שטיפלו בילד.

הצרה הגדולה של מרי היתה שלא אהבו אותה מספיק בבית. תמיד אמרו לה שהיא טיפשה, שהיא לא מביאה כבוד למישפחה. שלא רוצים אותה. גם בעלה, רג'ב, התייחס אליה כמו אל סמרטוט. ככה כל הבעיות שלה באו, שלא היתה חכמה גדולה.

מרי נולדה כדלאל עבאס, חלק מהחמולה העבאסית המהווה 30% מכלל תושבי עכו העתיקה. ביתה שוכן ליד החומה הדרום-מזרחית של העיר, בסימטה קטנה וצפופה.

כשהגיע הכתב לשם נתקבל בהרבה חשד. השכנים לא ששו להראות לו היכן הבית. אחיותיה של דלאל: "זאת לא היתה הפתעה גדולה בשבילנו. היא היתה כזה טיפוס, בלי מחשבה, תמיד הסתבכה בצרות." דבריהן נקטעו כשהגיעו אחיה לבית, וגירשו דחייפות ובאיזמים את הכתב החוצה. בשוק ירעו המוכרים להסביר את הסיבה לעוינות, אמרו ברחמנות: "זה בגלל מה שעשתה לכולם, לאחים שלה, לאחיות שלה. הם מתביישים להראות את הפרצוף שלהם ברחוב בגללה."

מזר, אבל כל הטוחרים זוכרים את ה"שר-מוטה". למרות שעובה את עכו לפני 10 שנים כמעט, השאירה דלאל רושם על אנשיהעיר. אחיה הגדול, ג'ומעה, הוא מושא עיקרי לרגשיירחמים. ערבי גאה ומכובד, שעלה מהעוני והמתגורר היום בעכו החדשה. רמות מוכרת. היא אינו מוכן שיזכירו את שמו של אחותו לפניו. מבחינתו היא מתה כבר מזמן.

דלאל עבאס נולדה לפני 32 שנים כרביעית במישפחה, אחרי ג'ומעה, ג'מ' לי וכאמל. את בית-הספר נטשה בגיל מוקדם ובילתה ימיה בשכונה. היא גדלה באווירה הקשוחה מאוד שהנהיג אביהמישפחה. בעכו אומרים שכל עוד היה בחיים, שמרה דלאל על עצמה.

בגיל צעיר הבינה דלאל את הפוטנציאל המיני הטמון בה. יפה היא לא היתה, אך ידעה איך למשוך את תשומת-ליבם של גברברי העיר. היא זכתה בכינוי "אוסדהב", שפירושו אס-הוב (לקוח מסיפור ערבי עתיק על נסיכה מתגנדרת). השם רבץ בה. יותר מאוחר, כזונה, אימצה את השם מרי.

לפני 15 שנה נהרג אביה של דלאל בתאונת-טרקטור באחד מקיבוציהצפון. עול-הפרנסה הוטל על אחיה. ליבם לא היה נתון לשמירה על אחותם. בשוק אומרים: "זה הכל אשמת המישפחה שלה, שלא שמה עליה קולר כשהתחילה להיות פריחה. אם אחותי היתה עושה לי דבר כזה, לא רק שהייתי קושר אותה כרצועה, אלא אפילו הורג אותה."

דלאל התחילה לשוטט בלילות, שותה עם זה, מענטות לזה, מחלקת יצועה עם כל מי שהסכים לתת לה מחסה ללילה.

וא לא איש רע. אולי נרמה כך כשי שומעים את הסיפור, איך הוא דולה שפ-חות מהרחוב. אבל כששואלים בעכו כמה ימים מבינים שזה חלק בלתי-נפרד מהעיר הזו. עיר שבה רק החוק שורד. עיר שבה צפוי גורל אחד לאשה בודדה, בלי גבר חסון שיגן עליה.

רג'ב מחפז היה דיג כל חייו. לפני 13 שנים, בגיל 37, חזר כהרגלו מדיירים מהריג. ידיו גרולות, מחוספסות מאוד. ידוע בתור "הכושי הצולע".

באותו ערב פגש את מרי עבאס באחת הסי-מטות. בו במקום החליטו על נישואין. כלומר, בלי טכס ותעודה. נישואין של עכו. היא תגור אצלו, תבשל קצת, תספק צרכיו, הוא יתן לה הגנה הרבה הם לא דיברו במשך השנתיים שחיו ביחד.

היא עבדה כמו שצריך, "אמר השכוב רג'ב בבית-הקפה ליד המיסגד הקטן". ירעה לצלות את הרגים כמו שצריך. כשהסתובבה ברחובות

ידידה נואל זינ
שוחפה להורקת

היא לא היתה תרבותית או משהו, אבל בכל זאת אהבתי אותה. יכלה להיות חברה טובה, לפעמים. לפעמים היתה פראית כמו סוס. פעם הפכה בקריזה רוכנים בשוק, וחטפה אחר-כך מכות מהמוכרים. היתה בחורה חזקה.

בערך שנה הסתובבו השתיים ביחד, מציעות את גופן בתמורה לאתנן שהיה תמורה למות הלבן. לפעמים נסעו קצת לפאבים, לשתות.

יותר מאוחר החליטה מרי עבאס לשחק אותה בגדול, לעבור לתל-אביב. נואל נשארה מאחור. גרה עם שני ילדיה בחורבה עוובה, חצי גג, בלי חימום. במהרה חלתה. הילדים נלקחו ממנה.

כשהם הלכו, התחלתי להוריק יותר, כדי לשכות.

מרי היתה פעם מאוהבת בילד שלה,

29 היום. אם גורלה יהיה כגורל מרי עבאס, תוכה בוודאי לכיתוב: "נרקומנית ופרוצה, רמות מוכרת למישטרה."

את ההירדררות הן חוו ביחד, היא ומרי עבאס, קורבנו העכואי של טובח-השיבעה. יחד היו נוסעות בקו 251 מהתחנה המרכזית של עכו אל איזור-התעשייה של קריית-ביא"ל, ליק, ומחכות ללקוחות-הלילה. זה היה לפני 10 שנים. שתיהן נותרו אז בלי בעלים, ששהו אותה שעה בכלא. נואל היתה אם לשני יל-דים, למרי היה אחד.

באחד הלילות יצר סרטור את הקשר הראשון שלהן עם מחט המורק. את מרי גאלה ידו של החונק. נואל חיה בסיוט.

תי דמעות קטנות הזילה נואל כשי שמעה על מותה של חברתה הטובה.

יד. רק את היד ניתן היה לראות אצלה. כל השאר דהוי, טבוע עמוק בפנים. עיניים שקועות מעל שני עיגולים תומים גדולים. אישונים קטנים מאוד, מתרוצצים: פה מרוח בליפסטיק מרושע, לא מתאים. בגד אדום-אדום, צמוד-צמוד. שיניים הלוועות מסטיק בכברות. הידי. מלאה צלקות ועירות, תזכורת למחטים שנתקעו בה פעמים כה רבות. יד מסגנת. שתי צלקות רוחביות, תזכורת לשני ניסיונות-התאבדות ותחבושת מזוהמת סביב המרפק, תזכורת למחט אחת שגשברה בתוך הווריד, עמוק.

בשוק של עכו שלחו אותי אחריה. מסתר בכת לבר בלילה. "אם אתה רוצה לשמוע על עבאס, תלך איתה. כטת תרע. כל השרמוטות חברות אחת של השנייה."

נואל זינ שמה. היא מראה לי בגאווה תמונה בתעודת-הזהות. היתה פעם יפה. בת